טרנטינו

איטליה

ילדים רבים היו לאלמנה העניה ולצעיר שביניהם היא קראה טרנטינו – שזה השלושה-עשר בשפת איטליה. הוא היה הקטן, אך גם הנועז והנבון מבין ילדיה.
קשה היה לאמא לגדל את כל הילדים וכשהם בגרו אמרה "לכו, ילדים, לעולם הרחב. חפשו את מזלכם, ואם יזדמן לכם מזל טוב חזרו הביתה."
הלכו כל הילדים בדרך ובסוף היום הגיעו לבית קטן בשולי היער. עייפים ורעבים היו כבר מההליכה הארוכה ורצו לבקש שם מקום מנוחה ולינה.
טרנטינו ניגש ודפק בדלת. להפתעתו פתח לו את הדלת לא אחר, אלא המלך בעצמו. עשיר מאוד היה המלך

ומדי קיץ היה בורח מכל צרות המלכות ובא לנוח בביתן הקטן הזה.

טרנטינו ביקש את המלך שיתן להם לאכול דבר מה, אחרי הדרך הארוכה שהלכו, אך המלך, שהיה קמצן גדול כמו עשירים רבים, סירב:
"לא אוכל להאכיל את כל הנוודים המרופטים שעוברים כאן" אמר "אבל אם תרצו לעשות דבר מה טוב למעני, דאגו להחזיר לי את השמיכה החמה שלי, שהזאב הערום והנבזה גנב ממני. אז אפצה אתכם ביד נדיבה.!"
ילדי האלמנה היו נבוכים ולא ידעו מה לעשות. איך יצליחו לקחת שמיכה מלכותית מהזאב הערום והנבזה?
רק טרנטינו היה בעל עצה. הוא ביקש "המלך, תן לי רק סיכה קטנה ואביא לך את השמיכה שלך."
נתן לו המלך סיכה וטרנטינו יצא לחפש את ביתו של הזאב הערום והנבזה.
חיפש וחיפש עד שמצא את הבית.
הוא חיכה שהזאב הערום והנבזה יצא לצוד ביער, ניכנס לבית דרך הארובה, כי הדלת הייתה נעולה, והסתתר תחת המיטה.
הזאב הערום והנבזה חזר עייף מהציד, נשכב במיטתו ונרדם מהר.
ואז טרנטינו התחיל לדקור לו בסיכה דקה דקירות קלות, כך שהזאב חשב שאלה פשפשים בשמיכה שדוקרים אותו. הוא קפץ מהמיטה, זרק את

השמיכה על הארץ, הוציא מהארון שמיכה אחרת, עטף בה את עצמו ונרדם חזק.
אז טרנטינו לקח את השמיכה ורץ מהר לביתו של המלך. נתן למלך את השמיכה וחיכה לפרס המובטח.
"אבל לא" אמר המלך "זו לא השמיכה שלי.
לשמיכה שלי היו תפורים בשוליים פעמונים קטנים."
"למה למלך פעמונים בשמיכה?" שאל טרנטינו.
"כדי שלא אירדם חזק מדי" הסביר המלך "כי אז הזאב הערום והנבזה עלול לבוא ולטרוף אותי."
"טוב" אמר טרנטינו "אז תן לי בבקשה קצת צמר גפן וסליל חוטים."
המלך נתן לו את הדרוש וטרנטינו יצא למחרת שוב לביתו של הזאב. שוב הסתתר תחת המיטה וחיכה.
הזאב הערום והנבזה היה העייף מאוד ונשכב תחת השמיכה עם הפעמונים, כי טרנטינו לא החזיר לו את הראשונה. והפעם שינתו הייתה קלה, כי בכל תנועה שלו הפעמונים צלצלו והעירו אותו. אך שולי השמיכה ירדו כלפי מטה וטרנטינו, שישב תחת המיטה, יכול היה בשקט לאטום

בצמר גפן את כל הפעמונים, זה אחרי זה, ולקשור בחוט.
ושוב התחיל טרנטינו לדקור את הזאב הערום והנבזה בסיכה.
הזאב הערום והנבזה קפץ מרוגז ורץ לארון לחפש שמיכה נוספת, וטרנטינו חטף בינתיים את השמיכה עם הפעמונים ורץ אתה למלך שבביתן הקטן.
"אהא!" אמר המלך "זאת השמיכה שלי עם הפעמונים. אבל יש לי עוד משימה אחד בשבילך, טרנטינו. זו האחרונה, אני מבטיח. רק תביא לי את הזאב הערום והנבזה. אני רוצה לשמור אותו בגן החיות הממלכתי שלי."
"טוב" ענה טרנטינו "אבל לשם כך אני צריך ארגז גדול על מריצה."
נתן לו המלך ארגז ומריצה וטרנטינו חזר ליער, לקרבת ביתו של הזאב הערום והנבזה. הוא הלך וקרא "אני רוצה לצוד את טרנטינו. מי יודע איפה טרנטינו. אני רוצה לצוד ולכלוא אותו!"

הזאב הערום והנבזה שמע את הקריאות ויצא מביתו. הוא עוד אף פעם לא ראה את טרנטינו ולא יכול היה להכיר אותו, אבל רצה מאוד להתנקם בו על שני התעלולים עם השמיכות. ולכן הציע "אני מוכן לעזור לך לצוד את טרנטינו."

"כן, תודה" ענה טרנטינו "אבל אני חוששש שהארגז הזה קטן מדי כדי להחזיק את הבחור. מה דעתך?"

"לא" ענה הזאב הערום והנבזה "אם הוא יכול היה לשכב תחת המיטה שלי הוא בוודאי קטן ממני, ואני נכנס לארגז הזה בקלות. בוא, אראה לך!"

והזאב הטיפש, למרות שהיה ערום ונבזה, קפץ לתוך הארגז כדי להראות שיש בו מספיק מקום. ואז טרנטינו סגר מהר את דלת הארגז והוביל אותו במריצה לביתו של המלך.

למלך לא הייתה כבר ברירה והוא נתן

לטרנטינו הרבה כסף וזהב מהאוצר שלו. וטרנטינו ויתר הילדים יכלו עכשיו לחזור לאמא ולחיות אצלה באושר ועושר.